

ІНТЕРПРЕТАЦІЯ МОТИВУ ЛЮБОВІ В НОВЕЛІ Д. Г. ЛОРЕНСА «СУТІНКИ ВЕСНИ»

Н. С. СТИРНИК, старший викладач,
Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

E-mail: nstyrnik@gmail.com
<http://orcid.org/0000-0002-5044-3120>

Анотація. Проаналізовано ранню новелу Д. Г. Лоренса «Сутінки весни», що увійшла до першої збірки новел «Прусський офіцер» (1914). Установлено, що в новелі своєрідно репрезентовано мотиви кохання і «нещасного» любовного трикутника. Герої – і чоловіки, і жінка, – перебуваючи у стосунках, почуваються нещасними. Вони намагалися порозумітися, але їм так і не вдалося знайти спільну мову. В їхніх стосунках складався певний дисбаланс, адже перевага віддавалася чомусь одному: або герої були цікавими співрозмовниками, або пристрасними коханцями. Ця новела, як і більшість новел Д. Г. Лоренса, має відкритий фінал, спонукаючи читача самому дати відповіді на запитання. Важливим у цьому творі є опис чоловічого тіла, відсилання до тваринного як істинного життя, що, безперечно, вказує на сексуальність чоловіка як значиму для жінки якість. Саме природність / тілесність так вабить героїнь письменника в чоловіках. Цінуючи відкритість і чистоту стосунків між чоловіком і жінкою, митець наділяє щастям саме тих героїв, які у взаєминах із протилежною статтю не намагаються дотримуватися соціальних приписів. Новела «Сутінки весни» є яскравим зразком синергії традиційного і модерністського стилів. Дотримуючись жанрового канону класичної новели, Д. Г. Лоренс уводить у неї модерністські образи героїв.

Ключові слова: новела, жанр, традиція, модернізм, підсвідомість, синестезія.

Актуальність дослідження. Д. Г. Лоренс – один з небагатьох письменників, до творів якого інтерес ніколи не вщухав, провокуючи дискусії, доказом чого є передусім створення і перевидавання низки біографій і нарисів про його творчість [2; 3; 4; 6; 7; 8; 9]. З іншого боку, серед теоретиків та істориків літератури, критиків і нині не вщухає полеміка щодо модернізму як мистецького явища, а також особливості його рецепції на початку ХХІ століття [10, с. 11]. Особливо актуальним є осмислення здобутку Д. Г. Лоренса, чия творчість не улягала в класичне визначення модернізму, була неоднозначно оцінена як сучасниками письменника, так і наступними поколіннями читачів і літературознавців, а письменник і нині залишається «certain to continue to inspire critical debate» [1, с. 119] через свою суперечливу репутацію як особистості.

Аналіз досліджень і публікацій. Зарубіжна критика творчості Д. Г. Лоренса почала свій відлік із перших спроб письменника в літературі. Його творчий доробок привернув увагу не лише тих, хто був знайомий з ним особисто (Дж. Чемберс, Ф. Р. Лівіс, Д. М. Маррі, К. Касвел, Е. М. Форстер, В. Вулф, Е. Гарнетт та інші), а й видавців і професійних критиків. Наприкінці ХХ століття на творчості Д. Г. Лоренса зосередилися Е. Ферніаф, Ф. Беккет, М. Сквайарс, К. Кушман, П. Поплавські, Дж. Меєрс, К. Хейвуд, Дж. Каван, Г. Сквей та багато інших. На пострадянських та

вітчизняних теренах здобутки Д. Г. Лоренса, здебільшого його романи, вивчали Д. Затонський, Н. Жлуктенко, О. Бандровська, Н. Кудрик, Н. Глінка, В. Панченко, Н. Собецька, І. Трубенко, М. Пальцев, Н. Михальська, Г. Анікін, В. Толмачов, Н. Дудова, Л. Триков, Н. Рейнгольд та інші.

Мета дослідження. Метою дослідження є аналіз новели Д. Г. Лоренса «Сутінки весни», що дасть можливість простежити становлення модерністської техніки оповіді письменника.

Методи дослідження – компаративістський (або порівняльно-історичний – порівняння творів автора з творами його сучасників, їхнього взаємовпливу, емпіричне зіставлення окремих літературних фактів поза світоглядом і стилем письменника), рецептивний (дозволяє простежити, як читачі та критика зрозуміли і сприйняли текст) та лінгвістичний (з'ясовуються глибинні смисли, що містяться в тексті, використання в художньому тексті мовних фактів з метою встановлення їх смислових функцій).

Результати дослідження та їх обговорення. Кінець ХІХ – початок ХХ століття маркований соціокультурними змінами в англійському суспільстві, що, певною мірою, зумовило мистецькі експерименти, пошуки нових тем, типу героя, зображально-виражальних засобів у творчості Д. Г. Лоренса. Синдром заперечення норм традиційної, але вже неактуальної культури, соціальних ролей, що визначають стосунки між чоловіком і

жінкою, руйнування інституту шлюбу, усталеного порядку життя яскраво оприявнилися у його ранній новелі «Сутінки весни» (1914), де розгортається класичний романтичний сюжет про перше кохання і розчарування в ньому. За позірним благополуччям і спільними інтересами закоханих одне в одного людей насправді ховаються нещасливі чоловік і жінка, що спонукає їх шукати щастя у стосунках з іншими.

З одного боку, у новелі органічно використано традиційну форму оповіді, описано взаємини людей, що живуть за правилами їхнього кола, соціального оточення. З іншого боку, можемо говорити про новаторство Лоренса у творенні образів героїв, що проявляється у проникливості, чуттєвості і тонкому психологізмі актантів. Головний герой Джон Еддерлі Сайсон вирішив відвідати село, де колись мешкав, зокрема ферму «Віллі-Вотер», сподіваючись зустріти Хільду Міллершип, до якої колись мав почуття. Джон сам був одружений, знав, що молода жінка збиралася пошлюбитися з лісничим, та все одно забажав знову побачитися з нею, був у піднесеному настрої, адже його минуле життя пробуджувало у ньому приємні спогади: «немов заблукана душа, повертався до країни свого минулого, яка завжди чекала на нього. <...> Він був у дивовижно піднесеному настрої, почувачи себе, як колись, наче у нескінченній казці» / «like an uneasy spirit he had returned to the country of his past, and he found it waiting for him, unaltered. <...> He was curiously elated, feeling himself back in an enduring vision» [5, с. 279]. Деталі опису вранішньої природи у її сприйнятті Джоном викликають асоціації про те, що герой з моменту останнього побачення з дівчиною також, як природа, жодним чином не змінився: «there was not the least differences between this morning and those of the bright springs, six or eight years back. White and sandy-gold fowls still scratched round the gate, littering the earth and the field with feathers and scratched-up rubbish» / «не було жодної різниці між цим ранком та тими яскравими веснами шість або вісім років тому. Білі та рудувато-золотисті птахи все ще скублись біля воріт, скидаючи на землю і поле своє пір'я та засипаючи все сміттям» [5, с. 279]. По дорозі на ферму Джон зустрів Артура, який занервував і не заспокоювався навіть дізнавшись, що колишній коханий Хільди одружений. Родина дівчини прийняла Джона, хоч і не так привітно, як раніше. Проте Джона очікувала вже інакша Хільда: «he was uneasy before her. Her brief, sure speech, her distant bearing, were unfamiliar to him. He admired again her grey-black eyebrows, and her lashes. Their eyes met. He saw, in the beautiful grey and black

of her glance, tears and a strange light, and at the back of all, calm acceptance of herself and triumph over him» / «він ніяковів поруч із нею. Її стисла, уривчаста, впевнена розмова, стриманість поведінки, – були йому невідомі. Він знову милувався її сіро-чорними бровами, її віями. Їх очі зустрілись. У її прекрасних сіро-чорних очах він побачив сльози і дивовижне світло, а за всім цим – спокійне схвалення себе і перемогу над ним» [5, с. 284]. Хоча між героями все ще вирували пристрасні емоції, «still they hurt each other» / «вони все ще завдавали болю один одному» і їм було дуже непросто одне з одним [5, с. 284].

Щоб остаточно розібратися у стосунках, Джон і Хільда вирішили прогулятися лісом і врешті-решт опинилися у будиночку лісничого. Прикметно, що для розмови колишні закохані обрали саме помешкання Артура, де останній міг з'явитися в будь-яку мить. Так це і сталося: «there was a rattling at the outer latch, and the keeper entered. The woman glanced round, but remained standing, fur-cloaked in the inner doorway. Syson did not move» / «почувся гуркіт надвірної засувки, і потім зайшов лісничий. Жінка, одягнута у хутряний плащ, мигцем поглянула навкруги, але залишилася стояти на порозі, Сайсон не рушив з місця» [5, с. 289]. Саме цей момент є найбільш емоційно напруженим через непередбачуваність подальшого розвитку подій. Новела завершується тим, що дівчина намагається переконати нареченого в тому, що не має почуттів до Джона, а кохає лише його, Артура, погоджується одружитися з ним, але не найближчим часом.

Новела «Сутінки весни», як і більшість новел Лоренса, має відкритий фінал, спонукаючи читача самому дати відповіді на запитання: на що сподівався Джон, коли прагнув зустрічі з Хільдою, адже він сам її покинув і поїхав до міста; чи справді почуття жінки до Джона згасли; чи одружиться Хільда з Артуром; якщо Артур для неї єдиний, і вона кохає лише його, чому не хоче одружитися одразу; що такого немає у Джона, що є в Артура; чому Хільда залишається з простим, інтелектуально неспокушеним чоловіком, і почувачеться з ним щасливою?

Відповіді на ці питання делегуються через зображення стосунків Хільди з чоловіками. Якщо у взаєминах з Джоном акцентовано на духовній близькості героїв, то з Артуром – на фізичній привабливості останнього: молодий чоловік «was manly and good-looking. He stood just above middle height; the strong forward thrust of his chest, and the perfect ease of his erect, self-sufficient body, gave one the feeling that he was taut with animal life, like the thick jet of a fountain balanced in itself» / «виглядав мужнім і привабливим. Він

© Н. С. Стурнік

був трохи вище середнього зросту, мав сильні широкі груди і молоде, міцне тіло. Від його статури ніби віяло свободою; здавалось, ніби він був тісно пов'язаний з тваринним, первісним життям, – так сильно в ньому вирував струмінь життя» [5, с. 280]. Важливим у цьому описі є відсилання до тваринного як істинного життя, що, безперечно, вказує на сексуальність чоловіка як значиму для жінки якість. Саме природність / тілесність так вабить героїнь Д. Г. Лоренса в чоловіках. Цінуючи відкритість і чистоту стосунків між чоловіком і жінкою, письменник наділяє щастям саме тих героїв, які у взаєминах із протилежною статтю не намагаються дотримуватися соціальних приписів. Хільда обирає не інтелектуальність Джона, а тілесну чуттєвість і душевну чуйність Артура Пілбіма («he is very curious – he has some of a wild animal's cunning – in a nice sense – and he is inventive, and thoughtful – but not beyond a certain point» / «дуже допитливий, він має якусь тваринницьку хитрість, у доброму значенні цього слова, він винахідливий та турботливий, але не більш цього»), що дозволяє їй бути самою собою, залишатися «in my own soil» / «на своєму ґрунті» [5, с. 287]. Тілесність як основа стосунків яскраво репрезентована епізодом, коли Артура вкусила бджола: Хільда «picked out the sting, put her mouth on his arm, and sucked away the drop of poison» / «дістала жало, приклала свій рот до його рани на руці і висмоктала звідти отруту. Потім подивилася на червоний слід від своїх уст і, посміхаючись, промовила: «that is the reddest kiss you will ever have» / «це найчервоніший поцілунок, який у тебе був коли-небудь» [5, с. 292]. Цей вчинок є символічним, адже кров символізує природне, підсвідоме Артура, на відміну від механічного, інтелектуального існування Джона.

У розумінні любовної ситуації в будиночку лісного важливими є деталі одягу жінки: «it was a cloak of rabbit skin and of white fur, with a hood apparently of the skins of stoats. She laughed at Syson from out of this barbaric mantle, <...> she stood in the doorway, still cloaked in her mantle» / «це був білий хутровий плащ з кроля, з капюшоном, напевне, *горностаєвим*. Вона посміхнулася Сайсону з-під цієї грубої *мантії*, <...> вона стояла на порозі все ще вдягнута у дивну *мантію*» [5, с. 288] (курсив наш. – Н.С.). Через свою рідкісність хутро горностає стало атрибутом розкоші та влади і використовувалося для підбиття мантії владарів, герцогів, суддів та інших владних осіб. Неодноразове згадування мантії, на якій очима зосередився Джон, можна потлумачити як те, що останній неусвідомлено відчуває, що саме Хільда є володаркою ситуації, а все, що було колись між ними, було

удаваним і нещирим: «he knew now it never had been true, that which was between him and her, not for a moment. The truth had stood apart all the time» / «зараз він знав, що між ним та Хільдою жодної миті, ніколи не було правди. Правда була увесь час поруч десь осторонь» [5, с. 291]. Для героїні ж хутровий плащ стає своєрідним захистом від асексуальної, холодної пристрасті Джона.

Визначальною рисою модернізму є апелювання до різних органів чуття людини, використання кодів різних мистецтв – синестезія. У художньому творі це досягається через використання / згадування деталей, образів, що неминуче викликають зорові, слухові, смакові, одоричні, культурні асоціації. Так, мікрообраз квітів жимолості і їхнього запаху в новелі «Сутінки весни» реїфікують особливі, тілесно-чуттєві стосунки між Хільдою й Артуром. Розмовляючи зі своїм колишнім коханим, молода жінка вказує на маленький глечик на полиці, у якому стояло «декілька квітучих гілочок ранньої жимолості, тендітних та білих», і далі вона уточнює, що вночі ці квіти «will scent the place at night» / «наповнять ароматом усе навколо» [5, с. 288]. Оскільки жимолость є символом кохання, вірності і пристрасті, то акцентуація на них сприймається як символічне повідомлення гостеві про те, що в серці Хільди з'явився інший чоловік, котрий буде з нею і вночі. Джон далекий для дівчини, як зірка, і не лише тому, що покинув її, поїхавши до міста. Незабудки – це почуття самої Хільди до чоловіка, що дають їй життєву насагу: «the forget-me-nots came up at me like phosphorescence. But I have them all for myself, now» / «незабудки виявилися для мене світінням. Лише я володію ними зараз» [5, с. 288]. Повторення цієї фрази героїнею можна трактувати як те, що у стосунках із Джоном лише вона мала почуття, була справжньою.

У виформовуванні істинного сенсу юнацьких стосунків Джона і Хільди використовується і код живопису. Так, Джон порівнює Хільду з Янголом Ботічеллі. Для художника епохи Відродження Сандро Ботічеллі джерелом натхнення була Сімонетта Веспуччі, однак це кохання було платонічним. Отож згадка про флорентійську красуню сприймається як вказівка на платонічність взаємин лоренсових героїв, що оприявнюється і через взаємне бажання лише листуватися: «he and she were more separate than any two strangers could be. She only wanted to keep up a correspondence with him – and he, of course, wanted it kept up, so that he could write to her, like Dante to some Beatrice who had never existed save in the man's own brain» / «вони були далекі один від одного, мов незнайомці. Вона прагнула тільки одного – підтримувати їхнє листування, і він також

© Н. С. Стернік

бажав цього, тому він міг писати їй, наче Данте своїй Беатріче, жінці, якої ніколи не існувало, крім як у власній уяві чоловіка» [5, с. 290].

Ключовою у розумінні суті колишніх стосунків Джона і Хільди є назва новели – «Сутінки весни». Англійське «shades» має в українській мові низку відповідників: «сутінки», «примара», «нічна імла», «тінь», що неминуче викликають асоціації з чимось ефемерним, безтілесним, несправжнім, весна ж традиційно пов'язується з любов'ю. Отож мікрообраз сутінок весни можна потлумачити як примарливість кохання.

У новелі «Сутінки весни», як і в інших ранніх новелах (наприклад, «Спокусниця»), Лоренс так чи інакше, на нашу думку, художньо відрефлексував свої стосунки з подругою юнацтва Джессі Чемберс. Так, Джон, переїхавши до міста, підтримує стосунки з Хільдою через листування, надсилає їй вірші, книги та «poetry books and things» / «усілякі дурниці» (на думку Артура, книги і вірші були дурницями) [5, с. 282]. Лоренс також не зміг зовсім перестати спілкуватися з Джессі, адже їх, як і головних героїв новели «Сутінки весни», поєднували не лише почуття, але й спільне захоплення літературою.

Композиційно новела «Сутінки весни» поділена на три частини і кожна містить опис природи, що має символічне значення. Так, коли Джон прямував до ферми Віллі-Вотера у піднесеному, радісному настрої, природа зображена у всій своїй красі, повноті і величі: «He had come in full view of the downslope. The wide path ran from his feet like a river, and it was full of bluebells, save for a green winding thread down the centre, where the keeper walked. Like a stream the path opened into azure shallows at the levels, and there were pools of bluebells, with still the green thread winding through, like a thin current of ice-water through blue lakes. And from under the twig-purple of the bushes swam the shadow blue, as if the flowers lay in flood water over the woodland» / «Перед ним відкрився увесь обрій схилу. Широка стежка простяглася під його ногами, мов ріка; на якій було повно дзвоників, окрім зеленої смужки доріжки у центрі, якою йшов лісничий. На рівнині відкривалася стежка, як потік небесної блакиті, де були цілі ставочки дзвоників з ще зеленими

тонкими цвічками, схожими на прозору течію крижаної води в голубих озерах. З-під рясних гілочок кущів прослизала ледь помітна тінь, наче відблиски у паводковій воді по всьому лісному царстві» [5, с. 281]. У другій частині, коли Джон прийшов до ферми Хільди, «with tangled emotions, Syson noted the plum blossom falling on the profuse, coloured primroses, which he himself had brought here and set. How they had increased! There were thick tufts of scarlet, and pink, and pale purple primroses under the plum trees» / «у сум'ятті емоцій, звернув увагу на цвітіння сливи, що спадала на рясні барвисті первоцвіти, які він сам приніс сюди й посадив. Як же вони виростили! Товсті жмутки ясно-червоних, рожевих, блідо-фіолетових первоцвітів розквітали під сливами» [5, с. 282]. Зображення такого стану природи викликає асоціації з буянням почуттів до Хільди. У третій частині у зображенні пейзажу підкреслюється пустота / порожнеча: «undergrowth shrank away, leaving a bare, brown space, pillared with the brick-red and purplish trunks of pine trees» / «трава відступала, залишивши голе, брунатне місце, прикрашене червоно-цегляними та багряного кольору сосновими стовбурами» [5, с. 287].

Висновки. Д. Г. Лоренс вказує на самотність, відчуженість, нещирість у почуттях і стосунках, неможливість жити гармонійно, якщо людина не позбавиться умовностей у взаємовідносинах і не стане сама собою, справжньою і щирою. У фіналі герой виявляється в ситуації невизначеності, що дає підставу говорити про відкритий кінець, але з іншого боку, ця ситуація – підсумок, до якого приходять Джон, Артур і Хільда. Виходу з неї вони не бачать, і це теж завершальний підсумок, до якого і приводить читача розповіді його автор. Таке «проміжне» світовідчуття для письменника характерно, що і знайшло відображення в його ранній новелістиці. У новелі Д. Г. Лоренса «Сутінки весни» своєрідно реалізовано мотиви кохання і любовного трикутника. Розгортаючи сюжет, письменник дотримується жанрового канону новели, риси модернізму проявляються в моделюванні образів героїв і їхньому розумінні суті кохання між чоловіком і жінкою.

Список використаних джерел

1. Becket F. The Complete Critical Guide to D. H. Lawrence. London and New York: Routledge, 2002. 186 p.
2. Ellis D. D. H. Lawrence. Dying Game 1922–1930. Cambridge University Press. 1998. 725 p.
3. Ellis D., Worthen J., Kinkead-Weekes M. The Cambridge Biography of D. H. Lawrence.

Cambridge University Press. 2014. 2557 p.

4. Harrison A. The Life of D. H. Lawrence. A Critical Biography. John Wiley & Sons Ltd. 2016. 472 p.
5. Lawrence D. H. Collected Stories. London: Published by D. Campbell Publishers Ltd. Everyman's Library, 1994. 1397 p.
6. Meyers J. D. H. Lawrence. A Biography. Cooper Square Press. 2002. 445 p.

© Н. С. Стирнік

7. Sagar K. The Life of D. H. Lawrence: An Illustrated Biography. Chaucer. 2003. 288 p.
8. Worthen J. D. H. Lawrence. The Early Years 1885–1912. Cambridge University Press. 1992. 656 p.
9. Пальцев Н. Предисловие. Lawrence D. H. Odour of Chrysanthemums. М.: Progress Publishers, 1977. 292 с.
10. Рейнгольд Н. И. Модернизм в английской литературе. История. Взгляды. Программные эссе. М.: РГГУ, 2017. 562 с.

References

1. Becket, F. (2002). The Complete Critical Guide to D. H. Lawrence. London and New York: Routledge, 186.
2. Ellis, D. (1998). D. H. Lawrence. Dying Game 1922–1930. Cambridge University Press, 725.
3. Ellis, D., Worthen, J., Kinkead-Weekes, M. (2014). The Cambridge Biography of D. H. Lawrence. Cambridge University Press, 2557.

4. Harrison, A. (2016). The Life of D. H. Lawrence. A Critical Biography. John Wiley & Sons Ltd., 472.
5. Lawrence, D. H. (1994). Collected Stories. London: Published by D. Campbell Publishers Ltd. Everyman's Library, 1397.
6. Meyers, J. (2002). D. H. Lawrence. A Biography. Cooper Square Press, 445.
7. Sagar, K. (2003). The Life of D. H. Lawrence: An Illustrated Biography. Chaucer, 288.
8. Worthen, J. (1992). D. H. Lawrence. The Early Years 1885–1912. Cambridge University Press, 656.
9. Paltsev, N. V. (1977). Predislovie. Lawrence D. H. Odour of Chrysanthemums [Introduction. Lawrence D. H. Odour of Chrysanthemums]. Moscow: Progress Publishers, 292.
10. Reingold, N. I. (2017). Modernizm v angliyskoy literature. Istoriya. Vzgl'yady. Programniye esse [Modernism in English Literature. History. Views. Programme Essays]. Moscow : RSGU, 562.

INTERPRETATION OF THE MOTIF OF LOVE IN D. H. LAWRENCE'S SHORT STORY "THE SHADES OF SPRING"

N. S. Styrnik

Abstract. *The paper looks at love in D. H. Lawrence's short story "The Shades of Spring" (1914) from the author's early period. His protagonists are men and women, in search of a contented life. Although living together in families as wives, husbands and lovers, Lawrence's protagonists are lonely and unhappy. They endure misunderstanding and consequent suffering, causing emotional pain to each other. The characters could have a good relationship with each other because they read and discuss everything together but on the physical level they are far away from each other. There is an imbalance in their relationship: they can be either interesting interlocutors or passionate lovers but cannot balance the spiritual and physical spheres. Lawrence retains the genre of the short story tradition but his characters appear in a different light than in classical English literature: the light of a transitional society undergoing the radical changes that occurred at the beginning of the twentieth century.*

Purpose. *The purpose is to analyse D. H. Lawrence's short story "The Shades of Spring" to trace how the author interprets the motif of love in his short fiction.*

Results. *This early short story reflects an ignoring of irrelevant earlier cultural norms and roles determining the relationship between man and woman, and a destruction of the sacred inviolability of the stable family hearth. It is a lyrical story about first feelings and first love, and the concomitant feelings of disappointment, despair and frustration. Lawrence's insight, sensuality and subtle psychologism focus not on the external manifestations of protagonists' changes but on the internal, subconscious spheres of their psyche. "The Shades of Spring", like most of his short stories, has an open ending, leaving the reader to consider its completion and answer to the remaining questions in their own way. As in his other short stories, he advocates primary and true feelings and relationships.*

Originality. *Lawrence is one of the few authors whose works continue to arouse interest and provoke debate. Today it remains important to consider those authors whose works do not fit any classical definition of modernism. His contradictory reputation and the widely varying attitudes of his contemporaries and critics in their assessments of his work provoke critical debate.*

Conclusion. *D. H. Lawrence continued the nineteenth century tradition of depicting ordinary working people and their hard lives. However, he added a personal and individualized view of the protagonists. He was one of the first in England to speak about love and relationships in a new way. The problem for his characters was that they couldn't find a common language and appeared afraid of their own bodies. "The Shades of Spring" is one of the brightest examples of his early works and combines traditional and modernist techniques of storytelling. The characters are lonely and unhappy, existing in a state of alienation. The writer describes loneliness, alienation, insincerity in feelings and relationships, and people's inability to live happily unless they discard convention and become true to themselves. This intermediate worldview in the early short stories is a key characteristic of Lawrence.*

Keywords: *love, loneliness, modernism, short story genre, subconscious, tradition.*

© Н. С. Стірнік